

Arrest

nr. 94 525 van 2 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2012 heeft ingediend de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag van 5 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die loco advocaat A. BOERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 17 augustus 2012 een asielaanvraag in.

1.2. Op 5 september 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"WEIGERING VAN INOVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst

S., F. {..}

Nationaal nummer: xxxxxxxx

CG nummer: xxxxxxxx

DVZ nummer: xxxxxxxx

Asielaanvraag: 17/08/2012

Overdracht CGVS: 23/08/2012

U werd op 28 augustus 2012 van 9u00 tot 10u05 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is. Uw raadvrouw, Meester Kumpen, was aanwezig vanaf 9u18.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees afkomstig uit Burrel. U beschikt over de Albanese nationaliteit. U bent getrouwd met H. S. {...} (O.V. xxxxxxxx). U was eigenaar van een wisselkantoor. Na verloop van tijd hield u zich ook bezig met het ontfangen en het uitlenen van geldsommen. Tussen 7 mei 2003 en 2008 werd er drie keer ingebroken in uw handelszaak. De eerste keer diende u een klacht in bij de politie. U kreeg echter geen nieuws over uw zaak. Na zes maanden stuurde u een brief naar de eerste minister. Uiteindelijk bleek dat de zaak geseponeerd werd omdat er geen aangifte zou gedaan zijn. U gelooft dat de toenmalige chef van de misdaadpolitie uw aangifte achteraf verscheurd heeft omdat hij zelf betrokken was bij criminele activiteiten. Na de laatste inbraak in 2008 werd de dader wel gevat en werd hij gedurende twee maanden opgesloten. Na de inbraak in 2003 kreeg u een hartaanval waarvoor u zich liet behandelen in een privékliniek in Tirana. Ongeveer vier maanden voor uw vertrek uit Albanië in 2012 kreeg u financiële problemen. De personen aan wie u geld had geleend konden dit niet terugbetalen en daardoor kon u zelf uw schuldeisers niet betalen. U werd door hen mondeling bedreigd. Op 22 juni 2012 verliet u Albanië. U was van plan om naar uw zoon in Groot-Brittannië te gaan en daar te werken zodat u uw schuldeisers kon terugbetalen. U reisde eerst naar België. In België vernam u dat uw familie in uw afwezigheid bedreigd was door uw schuldeisers. Uw dochter werd op de markt vastgegrepen en daarnaast kwamen er gewapende personen naar uw woning. Uw twee minderjarige dochters zouden naar de politie gegaan zijn, maar ze zouden gewoon weggestuurd zijn. Toen u dit vernam zou u opnieuw een hartaanval hebben gekregen. Op 5 augustus 2012 reisde u terug naar Albanië om in Durres uw vrouw en kinderen op te halen. Op 17 augustus 2012 dienden jullie in België een asielaanvraag in. U beschikt over uw Albanees paspoort dd. 2 april 2010, de Albanese paspoorten van uw minderjarige kinderen, contracten van leningen, een door uzelf opgestelde aanvraag voor een lening, eigendomsaktes van uw onroerende goederen en resultaten van een EEG uitgevoerd op 12 juli 2007.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Er dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen met uw schuldeisers van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn (CGVS, p. 2 en 3). Deze houden als dusdanig geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo diende u zelf nooit een klacht in tegen uw schuldeisers (CGVS, p. 3 en 4). Indien de politie niet op de hoogte wordt gesteld van feiten kan ze hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. U beweerde in dit verband weliswaar dat uw twee minderjarige dochters in uw afwezigheid naar de politie gingen en dat ze zomaar weggestuurd werden (CGVS, p. 3). Waarom uw kinderen zouden weggestuurd zijn wist u echter niet te vertellen. Bovendien legde uw echtgenote hierover andere verklaringen af. Zij beweerde aanvankelijk dat u wel naar de politie ging (CGVS echtgenote, p. 2). Geconfronteerd met uw verklaringen antwoordde ze dat ze het niet wist. Dan stelde ze dat er niemand naar de politie was gegaan om dan uw versie van de feiten te bevestigen en te verklaren dat uw dochters waren gegaan, om dan weer te antwoorden dat ze het niet wist (CGVS, p. 3).

Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bijkomend verwees u naar drie inbraken in de periode mei 2003-2008. Er dient echter opgemerkt dat deze feiten dateren van negen tot vier jaar geleden en dat deze niet de aanleiding vormden voor uw vlucht uit Albanië (CGVS, p. 5). Bovendien legde u van deze inbraken geen enkel (begin van) bewijs neer. Nochtans verklaarde u dat u destijds wel degelijk over een document beschikte en dat er over de inbraak van 2003 ook geschreven werd in een krant. Dat uw aangifte van de feiten die plaatsvonden in 2003 verscheurd zou zijn door een corrupte politiechef is slechts een blote bewering die u niet aan de hand van enige feiten of elementen heeft gestaafd (CGVS, p. 4 en 5).

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Wat betreft uw gezondheidsproblemen (hartklachten) dient opgemerkt te worden dat medische problemen op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en de door u neergelegde medische documenten dat u in Albanië wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg (CGVS, p. 4).

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen evenmin iets wijzigen. Uw identiteitsgegevens en nationaliteit worden immers niet betwist. Ook aan uw beroepsactiviteiten en het feit dat u in Albanië over onroerende goederen beschikt wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van het grondwettelijk gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel zoals gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en artikel 1 van het 12^e protocol bij het EVRM.

Verzoekende partij betoogt dat de lijst van zogenaamde “veilige landen” zoals bepaald bij koninklijk besluit van 26 mei 2012 een ongeoorloofd onderscheid invoert tussen asielzoekers komende uit landen dewelke voorkomen op de lijst en asielzoekers uit landen die niet werden opgelijst. Louter door haar afkomst – Albanië – dient de verzoekende partij hierdoor een discriminatoire behandeling te ondergaan die bestaat uit: de omkering van de bewijslast – zij dient zelf substantiële redenen naar voren te brengen waarom in haar specifieke omstandigheden het land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd - ; onzorgvuldig onderzoek door het Commissariaat-generaal – er is een beslissing binnen de vijftien dagen terwijl dit in andere dossiers substantieel langer duurt - ; er kan enkel een niet schorsend annulatieberoep worden ingediend tegen dergelijke beslissing zodat verzoekende partij geen effectief rechtsmiddel in volle rechtsmacht kan laten gelden tegen de opzichts haar genomen beslissing.

Verzoekende partij stelt nog dat in zoverre de schending van voornoemde artikelen niet *prima facie* blijkt en vastgesteld kan worden, er minstens een prejudiciële vraag dient gesteld te worden aangaande de conformiteit van artikel 57/6/1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de opgestelde lijst in voornoemd KB van 26 mei 2012 met voornoemde grondwettelijke en fundamentele mensenrechten.

Verzoekende partij meent nog dat artikel 4 van het vierde protocol bij het EVRM – zijnde het verbod op collectieve uitzetting van vreemdelingen – mogelijks mee in het gedrang komt door de hoger aangeklaagde regeling.

2.2. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om te toetsen aan de Grondwet. Verzoekende partij kan bijgevolg voor huidig beroep de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren.

2.3. Waar verzoekende partij inzake de schending van het gelijkheidsbeginsel betoogt dat er een omkering van de bewijslast is, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012 het volgende wordt vermeld:

“De wet voorziet een specifieke procedure tot niet-inoverwegingname met kortere termijnen voor de behandeling van asielaanvragen van personen afkomstig uit landen die zijn aangemerkt als veilig land van herkomst. Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

Uit dit vermoeden zou inderdaad kunnen worden afgeleid, zoals verzoekende partij stelt, dat er in casu een omkering is van de bewijslast. De vraag rijst of het weerlegbaar vermoeden dat er in hoofde van de asielzoeker uit een veilig land van herkomst geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel, omdat dit vermoeden niet speelt voor asielzoekers afkomstig uit andere landen.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekende partij vergelijkt de situatie van asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst met de situatie van asielzoekers niet afkomstig uit een veilig land van herkomst en meent dat het onderscheid niet te verantwoorden is.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet zonder meer asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst kan vergelijken met asielzoekers niet afkomstig uit een veilig land van herkomst. De Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) voorziet in de invoering van een lijst van veilige landen van herkomst, met strikt omlijnde criteria voor de beoordeling van welke landen een veilig land van herkomst kunnen zijn. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 27 van de procedurerichtlijn, blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene criteria rekening wordt gehouden:

“Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;

c) de naleving van het non-refoulement beginsel;

d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie."

In casu is dit onderzoek gebeurd en heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn advies gegeven. Verzoekende partij kan niet zonder meer asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst, waarover voorafgaand dit onderzoek heeft plaatsgevonden, vergelijken met asielzoekers afkomstig uit landen waarover geen voorafgaand onderzoek heeft plaatsgevonden.

In dit verband wordt tevens verwezen naar de conclusie van de advocaat-generaal bij het Europees Hof van Justitie van 6 september 2012 in de zaak C-175/11, waarin hij de mening is toegedaan dat artikel 23, leden 3 en 4 van de Procedurerichtlijn aldus moeten worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat bepaalde categorieën asielverzoeken, omschreven naar de nationaliteit of het land van oorsprong van de asielzoeker, versneld of bij voorrang behandelt. De advocaat-generaal overweegt het volgende:

"65. In asielzaken en met name in het bij richtlijn 2005/85 ingevoerde systeem, moet worden bedacht dat de nationaliteit van de asielzoeker een bepalende rol speelt.(25) Zijn land van oorsprong zal immers richtinggevend zijn voor de beslissing van de beslissingsautoriteit, gelet op het feit dat laatstgenoemde verplicht is om zich te informeren over de algemene situatie in dat land(26) teneinde vast te stellen of er al dan niet sprake is van gevaar voor de asielzoeker en, in voorkomend geval, behoefte aan bescherming.

66. Dat is overigens de reden waarom de wetgever van de Unie het begrip veilige landen van herkomst heeft ingevoerd, volgens welk, indien een derde land als zodanig kan worden beschouwd, de lidstaten het als veilig moeten kunnen aanmerken en aannemen dat het voor een bepaalde asielzoeker veilig is.(27) Aldus moeten de lidstaten kunnen vertrouwen op de door de Raad van de Europese Unie vastgestelde gemeenschappelijke minimumlijst van veilige landen van herkomst(28) en het asielverzoek behandelen op basis van de weerlegbare veronderstelling dat dat land veilig is.(29) De lidstaten kunnen zelf krachtens artikel 30 van richtlijn 2005/85, voor de behandeling van asielverzoeken andere derde landen dan die op de gemeenschappelijke minimumlijst, als veilige landen van herkomst aanmerken.

67. Daartoe en teneinde de behandeling van asielverzoeken te vergemakkelijken heeft de wetgever van de Unie zelf bepaald dat de lidstaten kunnen bepalen dat een behandelingsprocedure voorrang krijgt of wordt versneld indien het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd.(30) De nationaliteit zal hier derhalve noodzakelijkerwijs als rechtvaardigingsgrond dienen voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling. Bijgevolg is het beroep op dat criterium in geen geval op zich in strijd met richtlijn 2005/85.

68. Wanneer er bovendien sprake is van een uit hetzelfde land afkomstige massale toevloed van asielverzoeken, lijkt het in overeenstemming met de door deze richtlijn nagestreefde doeltreffendheid om deze asielverzoeken bij voorrang te willen behandelen, aangezien het personeel dat is belast met deze behandeling beter op de hoogte is van de gevaren waaraan de onderdanen van dat land kunnen worden blootgesteld, omdat dat personeel geacht wordt voordeel te hebben van precieze en bijgewerkte informatie met betrekking tot de heersende algemene situatie in genoemd land. De behandeling van asielverzoeken wordt aldus vergemakkelijkt en versneld, hetgeen eveneens in het belang van de asielzoekers is.

69. Aangezien richtlijn 2005/85 is bedoeld om een minimumkader voor procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in te voeren, door zich ervan te vergewissen dat de lidstaten de minimum vereisten die met name in hoofdstuk II daarvan worden vastgesteld, eerbiedigen, moet volgens mij het onderzoek inzake het ontbreken van discriminatie onder een andere invalshoek plaatsvinden.

70. Naar mijn mening moet de situatie van asielzoekers, die zich allen in een vergelijkbare situatie bevinden omdat zij allen internationale bescherming nastreven, worden vergeleken naar gelang hun

behandeling gedurende de procedure van toekenning van de vluchtelingenstatus. Het gevaar van discriminatie zou niet, zoals ik zojuist heb gesteld, kunnen liggen in het beroep op de nationaliteit als criterium voor een procedure bij voorrang of een versnelde procedure, maar in de gevolgen daarvan indien zij, door hun structuur en termijnen, degenen die er het voorwerp van zijn de waarborgen zouden onthouden die artikel 23 van richtlijn 2005/85 vereist, welk artikel bepaalt dat deze waarborgen op alle soorten procedures van toepassing zijn.”

2.4. Zoals uit voorgaande blijkt kunnen de lidstaten bepalen dat een behandelingsprocedure voorrang krijgt of wordt versneld indien het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd. Verzoekende partij die vervolgens haar betoog beperkt tot de theoretische bewering dat er geen zorgvuldig onderzoek is geschiedt gelet op de kortere behandelingstermijn, toont niet aan dat de beoordeling van Albanië als veilig land kennelijk onredelijk is of onzorgvuldig is geschied. De analyse van Albanië als veilig land sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn, zoals in artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt bevestigd. Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en het verslag aan de koning van het KB van 26 mei 2012 volgt dat een individueel onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk blijft maar dat het vermoeden geldt dat er voor de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal na grondig onderzoek van de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens omstandig gemotiveerd waarom haar asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het tweede middel.

2.5. Verzoekende partij voert voorts aan dat tegen de bestreden beslissing enkel een annulatieberoep openstaat en geen beroep met volle rechtsmacht. Daarnaast heeft het annulatieberoep geen schorsende werking terwijl dit wel vereist is.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 323).

Vervolgens wordt benadrukt dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) het volgende heeft gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Er kan dus tijdens een annulatieberoep een debat worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen.

Gelet op het aangehaalde advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State en het arrest van het Grondwettelijk Hof dient geconcludeerd te worden dat het annulatieberoep bij de Raad beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM. Verzoekende partij toont niet aan dat het door hem ingeroepen grondrecht strengere vereisten voorziet dan artikel 13 van het EVRM of dat dit een beroep met volle rechtsmacht inhoudt zoals hij het in zijn verzoekschrift schetst. In dit verband wordt ook verwezen naar punt 2.4. van dit arrest.

Aangaande het niet schorsend karakter van het beroep merkt de Raad het volgende op. De omstandigheid dat tegen een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst enkel een annulatieberoep kan worden ingesteld, heeft gevolgen in verband met de uitvoering van mogelijke verwijderingsmaatregelen. In zijn arrest van 27 mei 2008 nr. 81/2008 heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat geen bepaling van de Grondwet of van een internationale overeenkomst de wetgever verplicht om op algemene wijze een beroep met schorsende werking in te stellen. Het Grondwettelijk Hof stelt in punt B.36.3 van dit arrest ondermeer:

“Zo verplicht artikel 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens de wetgever niet een schorsende werking toe te kennen aan een beroep dat tegen een administratieve beslissing wordt uitgeoefend, behalve indien een dergelijke schorsende werking noodzakelijk is om “de uitvoering [te] verhinderen van maatregelen die strijdig zijn met het [Europees] Verdrag en waarvan de gevolgen potentieel onomkeerbaar zijn” (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België, § 79; EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50; EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin [Gaberamadhien] t. Frankrijk, § 58).”

In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij tegen een latere eventuele verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan instellen. Deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, is van rechtswege schorsend, zodat aan de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel is voldaan.

Deze van rechtswege schorsende werking van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, werd uiteengezet in de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 februari 2011 met nrs. 56 201, 56 202, 56 203, 56 207 en 56 208. Daarin wordt het volgende overwogen:

“2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een

vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet."

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het ontbreken van een schorsende werking van het beroep wordt opgevangen door de mogelijkheid van het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.6. Op het verzoek van verzoekende partij om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dient bijgevolg niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag, zoals hierboven aangetoond, in casu niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen en de uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

Artikel 26, § 2, 2°, tweede lid van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, bepaalt dat *"Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, (is niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen)(...), wanneer het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen."* Er wordt daarom niet ingegaan op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag.

2.7. Verzoekende partij toont voorts geenszins aan hoe artikel 4 van het vierde Protocol bij het EVRM kan geschonden zijn, temeer daar de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.8. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.9. In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt dat haar dossier dusdanig snel werd afgehandeld waardoor geenszins tegemoet gekomen wordt aan de verplichting dewelke rust op een normaal en zorgvuldig handelende overheid om de haar voorgelegde zaken grondig te onderzoeken. Verzoekende partij stelt dat de verwerende partij anders zou begrepen hebben dat zij meermaals heeft getracht klacht in te dienen tegen de personen die haar niet terugbetaalden alsook tegen de personen die haar bedreigden. Deze pogingen mislukten telkens door een manifeste weigering van de verbalisanten om haar klachten te aanhoren, laat staan in een proces-verbaal te verwerken. Een groot aantal verbalisanten uit de weidse omgeving van verzoekende partij hadden bij haar geld ontleend en hadden aangekondigd dat zij niet konden of wensten terug te betalen. Zodoende verkeerde zij in de onmogelijkheid om klacht in te dienen. De politiediensten hebben weliswaar een aantal keren getracht bemiddelend op te treden maar er werd manifest geweigerd op te treden tegen de belagers of een klacht te noteren. Verzoekende partij verwijst ondermeer naar de lokale rechercheur Y.R.F. dewelke hij meermaals verzocht een klacht te noteren doch die dit telkenmale weigerde omdat hij zelf ook debiteur van verzoekende partij was. Een grondiger onderzoek had bovendien ook uitgewezen dat verzoekende partij tot op heden meerdere dreig telefoons en sms'en krijgt.

2.10. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit nazicht van het administratief dossier, meer bepaald het gehoorverslag van verzoekende partij, blijkt dat deze stelde dat er geen klacht werd ingediend. Enkel hun minderjarige dochters zijn naar de politie gegaan maar verzoekende partij en haar echtgenote niet. Verder maakt verzoekende partij gewag van een incident dat hij bij de politie heeft aangegeven doch dat geseponeerd werd omdat de baas van de misdaadpolitie medeplichtig was aan het incident. Na de ontdekking van het feit dat de baas van de misdaadpolitie de aangifte had verscheurd, werd hij wel uit zijn job ontslagen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, pp 3-4). Wanneer de echtgenote van verzoekende partij gevraagd werd of er naar aanleiding van de problemen die zij kenden, naar de politie werd gegaan, antwoordt zij daarop dat zij zelf niet is gegaan maar haar man wel. Wanneer zij geconfronteerd wordt met de verklaring van haar man dat hij niet naar de politie is gegaan, verandert zij haar verklaringen en stelt zij eerst dat er

niemand naar de politie is gegaan om dan te verklaren dat ze het eigenlijk niet weet. Wanneer zij dan geconfronteerd wordt met de verklaringen van haar man dat hun dochters wel naar de politie zijn gegaan, doet zij er het stilzwijgen toe (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3B, pp. 2-3).

Zoals blijkt uit deze verklaringen zijn de door de verzoekende partij aangehaalde problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zodat de commissaris-generaal in redelijkheid tot het besluit komt dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op de verklaringen die verzoekende partij en haar echtgenote hebben afgelegd en waarmee de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden zoals blijkt uit de opsomming van de feitelijkeheden dienaangaande in de bestreden beslissing, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal niet onredelijk besluit dat: *“Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo diende u zelf nooit een klacht in tegen uw schuldeisers (CGVS, p. 3 en 4). Indien de politie niet op de hoogte wordt gesteld van feiten kan ze hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. U beweerde in dit verband weliswaar dat uw twee minderjarige dochters in uw afwezigheid naar de politie gingen en dat ze zomaar weggestuurd werden (CGVS, p. 3). Waarom uw kinderen zouden weggestuurd zijn wist u echter niet te vertellen. Bovendien legde uw echtgenote hierover andere verklaringen af. Zij beweerde aanvankelijk dat u wel naar de politie ging (CGVS echtgenote, p. 2). Geconfronteerd met uw verklaringen antwoordde ze dat ze het niet wist. Dan stelde ze dat er niemand naar de politie was gegaan om dan uw versie van de feiten te bevestigen en te verklaren dat uw dochters waren gegaan, om dan weer te antwoorden dat ze het niet wist (CGVS, p. 3).*

Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bijkomend verwees u naar drie inbraken in de periode mei 2003-2008. Er dient echter opgemerkt dat deze feiten dateren van negen tot vier jaar geleden en dat deze niet de aanleiding vormden voor uw vlucht uit Albanië (CGVS, p. 5). Bovendien legde u van deze inbraken geen enkel (begin van) bewijs neer. Nochtans verklaarde u dat u destijds wel degelijk over een document beschikte en dat er over de inbraak van 2003 ook geschreven werd in een krant. Dat uw aangifte van de feiten die plaatsvonden in 2003 verscheurd zou zijn door een corrupte politiechef is slechts een blote bewering die u niet aan de hand van enige feiten of elementen heeft gestaafd (CGVS, p. 4 en 5).”

Waar de verzoekende partij thans voorhoudt meermaals getracht te hebben klacht in te dienen tegen de personen die hem niet wilden terugbetalen alsook tegen de personen die hem bedreigden, doch dat manifest geweigerd werd haar klachten te noteren, vindt deze verklaring geenszins steun in het administratief dossier en is deze er zelfs in tegenspraak mee. Met dergelijk betoog slaagt de verzoekende partij er hoegenaamd niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing die steun vinden in de feitelijke gegevens zoals aangebracht door de verzoekende partij tijdens haar gehoor. Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat er geen grondig onderzoek verricht werd inzake haar asielrelaas. Zoals de verwerende partij in haar nota voorts terecht voorhoudt, is het aan de verzoekende partij om spontaan melding te maken van de elementen die mee aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht en omwille waarvan zij meent niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Derhalve komt het niet aan de commissaris-generaal toe om via onderzoek aan het licht te brengen dat de verzoekende partij meerdere dreigtelefoons en sms'en ontvangt. Dit betoog doet overigens geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij in haar land van herkomst blijkens de bestreden beslissing hiertegen beschermingsmogelijkheden heeft.

2.11. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.12. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij benadrukt dat zij gelet op de aanhoudende bedreigingen die zij ontvangt het duidelijk is dat zij een ernstig gevaar op foltering of vernederende behandeling zal ondergaan. Dit wordt ondersteunt door de manifeste weigering van de ordediensten om verzoekende partij te beschermen. Verzoekende partij zal bij terugkeer naar Albanië dan ook een mensonterende behandeling ondergaan.

2.13. Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk weten te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat zij bij gebeurlijke problemen bescherming kan krijgen in haar land van herkomst.

Verzoekende partij, die afkomstig is van een veilig land van herkomst, kan met het herhalen van haar asielmotieven niet aantonen dat de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt. De bestreden beslissing bevat daarenboven geen verwijderingsmaatregel. Wegens het gebrek aan een verwijderingsmaatregel is een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

2.14. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee januari tweeduizend en dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER